

RESSÒ DE LA PARAULA

¿Vida Consagrada útil?

La mirada realista, humil i sincera, sobre la Vida Consagrada avui entre nosaltres pot suscitar sentiments de pessimisme i descoratjament. Ens commou observar el tancament continu de comunitats de religiosos i religioses, el traspàs a altres mans de tasques o serveis que ells realitzaven en l'àmbit educatiu, sanitari, cultural o assistencial...

Hem d'aprofundir en aquests sentiments i esbrinar les seves causes per tal de saber viure'ls evangèlicament.

Davant la pèrdua de rellevància de la Vida Consagrada hi ha reaccions molt diverses. En general podem dir que es reproduïx aquella experiència tan freqüent en la vida quotidiana: «no t'adones del que tens, de la vàlua d'un bé, fins que el perds». Ens semblava que era «absolutament normal» que hi hagués a prop una comunitat de religiosos o religioses, o de consagrats en general que, sense notar-ho nosaltres mateixos i de vegades sense pretendre-ho ells, sostenien la nostra fe o realitzaven enormes serveis a la societat. La seva progressiva absència, encara que gra-

dual, ens omple de nostàlgia i preocupació.

Aquest fet, en el marc del Dia de la Vida Consagrada, ens planteja la pregunta pel valor real d'aquest carisma. Un valor que cal cercar com qui intenta explicar que un grup, una família, una institució, deixi de funcionar pel simple fet de l'absència d'una persona, que actuava ocultament, sense ocupar llocs rellevants: des de la seva ocultació era decisiva... Ens adonem aleshores que en la vida, no és tan important l'obra realitzada en si mateixa, com la manera de fer-la i la finalitat que es persegueix; el com, el per què i per a què es realitza. L'obra en si pot ser realitzada per qualsevol, el sentit profund de l'obra requereix tot un cor convertit i lliurat.

Què li hem demanat i què esperem davant la Vida Consagrada? «L'usuari anònim» d'un col·legi o d'una obra social, l'ajuntament en una ciutat, una empresa de serveis, generalment

demanen a la Vida Consagrada l'obra en si. Tots, més o menys, queden tranquils, quan veuen que marxen els religiosos, però resta l'obra en unes altres mans. En el fons sempre han pensat que els consagrats i l'Església en general no tenien cap més sentit que servir la societat i el progrés i que aquesta societat pot prescindir-ne sense problema, ja que es disposa de mitjans per a suplir, i fins i tot millorar, les tasques que realitzen. Una visió que no seria aplicable a les obres que es justifi-

quen per motius únicament religiosos, com ara els monestirs contemplatius o els que viuen en pobresa radical...

Sembla que de vegades aquesta mirada tan simple i superficial també s'ha donat a l'interior de l'Església. Però l'única cosa que s'ha de demanar als consagrats és que «siguin una presència». Una presència significativa, de què? No de moltes o poques obres de servei a la societat, sinó simplement vides significatives de l'amor de Déu, tal com se'n ha donat en Jesús.

Ell va donar menjar i va guarir una quantitat de necessitats incomparablement menor, que la que atenen les ONGs o els mateixos consagrats. Tanmateix, la presència i la qualitat de l'amor del Pare en Ell va ser infinitament més gran que en un sol acte de servei que nosaltres puguem fer.

És l'única cosa que potser enyorem: la falta de presències concretes de l'amor de Crist. Només Déu sap si ens veurem privats d'aquest do.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Veniu... i ho veureu» (Jn 1,39)

Ahir, dia 2 de febrer, festa de la Candelera, celebràvem en l'Església el Dia de la Vida Consagrada. He recordat un encontre de pregària i diàleg sobre la vida consagrada que fa uns dies vaig tenir amb una comunitat de religioses.

Apunto alguns dels pensaments que van sortir en la llarga conversa.

Com neix habitualment la vocació religiosa?

Són diversos els camins pels quals un cristià pot sentir-se cridat a la vocació religiosa: la sensibilitat envers els necessitats, el desig d'una autèntica experiència comunitària, l'exemple d'un amic/ga, el seguiment i imitació de figures carismàtiques, ... Però totes aquestes influències són acceptades i assumides quan en l'íntim del cor hi ha un desig d'encontre personal amb Jesucrist que és qui realment crida «a aquells que Ell vol» (Mc 3,13).

En el cor de qui és cridat, ressona la paraula de Jesús amb mots semblants als de l'Evangeli: «vés, ven, dona, vine, segueix-me...» (Mt 19,21).

Notem també que hi ha un caliu adobat perquè en puguin sortir vocacions: abans, era un ambient social religiós, l'ambient de família cristiana era molt important... Avui cal afegir-hi altres suports, com els grups o moviments apostòlics. Tots entenem que, en un camp social sembrat de sal, difícilment hi naixerà la flor de la vocació.

Quina resposta es dona a la crida de Jesús?

El qui se sent cridat a la vida religiosa se sent atret, no solament pel misteri de Crist, sinó també pel seu projecte de vida i per la manera com viure'l. El fonamental en l'ànima que s'entrega a Crist és la seva disposició de fill, la donació espiritual i la total disponibilitat, com Jesús: «el meu aliment és fer la voluntat del Pare que m'ha enviat» (Jn 4,34).

Aquesta disponibilitat inclou la lliure renúncia a tota la resta d'opcions que, en circumstàncies ordinàries, serien absolutament llegendàries, per centrar-se en un «estil de vida virginal i pobre» com l'anomena el Vaticà II (LG 46).

Una imatge molt estimada en l'Església en referència a la vida consagrada és la dels esposos entre Jesucrist i l'ànima de qui se li entrega.

Hi ha alguns trets que siguin definitoris, que puguem dir propis, de la vida consagrada?

El seguiment radical de Crist i del seu projecte de vida té una formulació concreta en els consells evangèlics, els vots de castedat, pobresa i obediència. Per qui ho mira des de fora pot semblar una imposició dura, jou pesat, de mal portar. Per qui vol oferir el seu cor a Crist, són mitjans que acompanyen a aconseguir els seus nobles propòsits.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

¿Vida Consagrada útil?

La mirada realista, humilde y sincera, sobre la Vida Consagrada hoy entre nosotros puede suscitar sentimientos de pesimismo y desánimo. Nos conmueve observar el cierre continuo de comunidades de religiosos y religiosas, el traspaso a otras manos de tareas o servicios que ellos realizaban en el ámbito educativo, sanitario, cultural o asistencial...

Hemos de profundizar en estos sentimientos y discernir sus causas a fin de saber vivirlos evangélicamente.

Ante la pérdida de relevancia de la Vida Consagrada se dan reacciones muy diversas. En general podemos decir que se reproduce aquella experiencia tan común en la vida cotidiana: «no te das cuenta de lo que tienes, del valor de un bien, hasta que lo pierdes». Nos parecía que era «absolutamente normal» que hubiera cerca una comunidad de religiosos o religiosas, o de consagrados en general que, sin notarlo nosotros mismos y a veces sin pretenderlo ellos, sostenían nuestra fe o realizaban enormes servicios a la sociedad. Su progresiva ausencia, aunque paulatina, nos está llenando de nostalgia y preocupación.

Este hecho, en el marco del Día de la Vida Consagrada, nos plantea la pregunta por el valor real de este carisma. Un valor que hay que buscar como quien intenta explicar que un grupo, una familia, una institución, deje de funcionar por el simple hecho de la ausencia de una persona, que actuaba ocultamente, sin ocupar puestos relevantes: desde su ocultamiento era decisiva... Nos damos cuenta entonces de que en la vida, no es tan importante la obra realizada en sí misma, cuanto la manera como se realiza y el fin que se persigue; el cómo, el por qué y para qué se realiza. La obra en sí puede ser realizada por cualquiera, el sentido profundo de la obra requiere todo un corazón convertido y entregado.

¿Qué le hemos pedido y qué esperamos ante la Vida Consagrada? El «usuario anónimo» de un colegio o de una obra social, el ayuntamiento en una ciudad, una empresa de servicios, generalmente piden a la Vida Consagrada la obra en sí. Todos, más o menos, quedan tranquilos, cuando ven que marchan los religiosos, pero queda la obra en otras manos. En el fondo siempre pensaron que los consagrados y la Iglesia en general no tenían otro sentido que servir a la sociedad y al progreso y que esta sociedad puede prescindir de ellos sin problema, ya que se dispone de medios para suplir, e incluso mejorar, las tareas que realizaban. Una visión que no sería aplicable a las obras que se justifican por motivos únicamente religiosos, como los monasterios contemplativos o los que viven en pobreza radical...

Parece que a veces esta mirada tan simple y superficial también se ha dado en el interior de la Iglesia. Pero lo único que se le ha de pedir a los consagrados es que «sean una presencia». Una presencia significativa ¿de qué? No de muchas o pocas obras de servicio a la sociedad, sino simplemente vidas significativas del amor de Dios, tal como se nos ha dado en Jesús. Él dio de comer y curó a una cantidad de necesitados incomparablemente menor, que la que atienden las ONGs o los mismos consagrados. Sin embargo, la presencia y la cualidad del amor del Padre en Él, fue infinitamente mayor que en un solo acto de servicio que nosotros podamos hacer.

Es lo único que quizá añoramos: la falta de presencias concretas del amor de Cristo. Sólo Dios sabe si nos veremos privados de este don.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Asamblea de delegats de Mitjans de Comunicació i Premis Bravo

Asamblea de delegats de MCS

Premis Bravo 2018

Les delegats de Mitjans de Comunicació de les diòcesis espanyoles es van reunir en assemblea entre els dies 21 i el 23 de gener a Madrid, per rebre formació i compartir les situacions que viuen les diferents diòcesis a nivell informatiu, sota el títol «Aspectes imprescindibles per a la comunicació de l'Església avui».

Entre aquestes qüestions de gran vigència en l'actualitat es va aprofundir temes com la transparència; les situacions de crisi i la seva gestió a través d'una comunicació no violenta; el Reglament General de la Protecció de dades; i com s'han de gestionar els drets sobre la imatge, la música, l'autoria i la propietat intel·lectual.

L'Assemblea es va cloure amb el lliurament dels Premis Bravo 2018, convocats per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social. La finalitat d'aquests guardons és la de «reconèixer per part de

l'Església la labor meritòria de tots aquells professionals de la comunicació en els diversos mitjans que s'hagin distingit pel servei a la dignitat de l'home, els drets humans i els valors evangèlics».

Hi havia deu categories per als Premis Bravo d'aquesta edició i en la de «Comunicació Pastoral» el guardó s'ha concedit a la publicació del CPL *Missa Dominical*, pels 50 anys de la revista. La Comissió Episcopal va valorar que *Missa Dominical* «ofereix un servei eficaç a un àmbit de l'acció pastoral de l'Església que és la litúrgia i que marca tant la vida de les comunitats». Igualment en va valorar el reconeixement eclesial assolit amb els «valuosos materials per als grups dedicats a la preparació de l'Eucaristia, així com per a l'homilia i la mateixa celebració eucarística». El guardó el va recollir el director de la revista i rector de Vilafranca del Penedès, Mn. Xavier Aymerich.

Aula Oberta de la Facultat Antoni Gaudí

La Facultat Antoni Gaudí ofereix anualment un seguit d'assignatures que s'obren a estudiants de fora de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, de tal manera que aquests puguin fer l'assignatura com un curs d'ampliació del seu coneixement.

Les assignatures de l'així anomenada «Aula Oberta» són triades especialment per la seva temàtica especialment interessant, per la seva exclusivitat (n'hi ha que només es duen a terme una vegada), i pel fet de ser assignatures que es poden seguir fàcilment per la majoria d'estudiants, ja siguin espe-

cialistes en temàtiques d'història, arqueologia i arts, o bé el seu àmbit d'estudi sigui un altre.

En aquest mes de febrer comencen les assignatures de l'Aula Oberta del segon semestre del curs.

Més informació a www.facultatantonigaudi.cat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

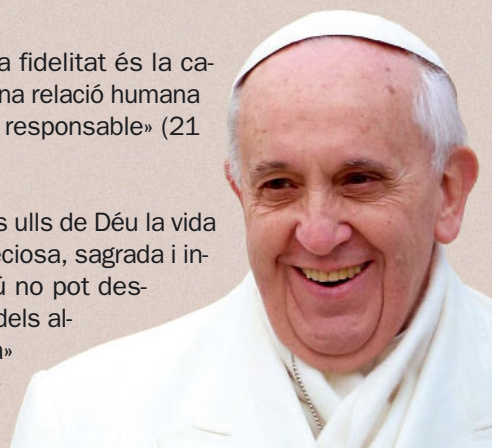
@Pontifex: «Ningú no pot enganyar-se pensant: "Soc bo perquè no faig mal a ningú". Per ser de

Jesús no n'hi ha prou de no fer res dolent, cal fer el bé!» (18 de novembre).

@Pontifex: «No es pot estimar només quan "convé"; l'amor es manifesta precisament més enllà de la pròpia conveniència, quan es dona tot sense reserves» (19 de novembre).

@Pontifex: «La fidelitat és la característica d'una relació humana lliure, madura, responsable» (21 de novembre).

@Pontifex: «Als ulls de Déu la vida humana és preciosa, sagrada i inviolable. Ningú no pot despreciar la vida dels altres o la pròpia» (22 de novembre).

Mn. Albert Manich, nou delegat diocesà per al Diaconat Permanent

El 21 de gener, és a dir, el mateix dia que els diaques de la Província Eclesiàstica de Barcelona celebren els seus patrons Fructuós, bisbe i màrtir, i els sants Auguri i Eulogi, diaques i màrtirs, es va fer públic el nomenament per part del bisbe Agustí de Mn. Albert Manich Bou com a nou delegat de la Delegació diocesana per al Diaconat Permanent.

Aquest nomenament s'ha efectuat després d'haver fet les consultes corresponents al Col·legi diaconal, segons estableix l'Estatut de la Cúria diocesana i el Reglament intern de la Delegació diocesana per al Diaconat Permanent.

Mn. Albert Manich Bou substitueix a Mn. Josep M. Gómez del Perugia,

Eucaristia a la catedral de Terrassa. Mn. Albert Manich, el primer per l'esquerra

al qual s'agraeix la seva disponibilitat al llarg d'aquests anys i que continuarà col·laborant com a secreta-

ri del Col·legi de diaques, en substitució de Mn. Miquel Àngel Jiménez Colás.

Festa patronal a Terrassa

Diaques i familiars de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa es reuneixen cada any per celebrar els seus patrons. Ho fan de forma rotatòria a cadascuna de les seus.

Aquest any ha estat a la Catedral del Sant Esperit de Terrassa. A les 20 h, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa, va presidir l'Eucaristia i seguidament va tenir lloc un sopar de germanor.

Jornada interdiocesana d'Apostolat Seglar de Catalunya

Dissabte 9 de febrer, de les 9.30 h fins al dinar, a les 14.30 h, a la Casa de l'Església. Inscripcions i informació: aseglar@bisbatsantfeliu.cat

Un any més, la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar de la Tarraconense (CIAS) convoca tots els responsables de grups a la Jornada interdiocesana d'Apostolat Seglar.

Vol ser un espai de relació i de reflexió sobre la realitat i els reptes del treball laïcal en les nostres esglésies diocesanes, amb la voluntat de fer-lo més evangelitzador, més arrelat al moment present, més atent a les perifèries, més transformador de la nostra realitat personal i eclesial.

Enguany, en continuïtat amb la jornada de l'any passat, ens proposem de fer un pas més: aprofundir en què significa acompanyar la vida cristiana i quin paper hi juguen els laics i laïques amb alguna responsabilitat parroquial o diocesana d'acompanyar persones, i alhora proposar una formació bàsica per a fer aquest acompanyament.

Aquesta focalització sobre l'acompanyament espiritual ve donada per alguns motius:

- La sintonia amb la darrera l'Assemblea General del Sínode, que ha po-

sat com a prioritat pastoral l'acompanyament espiritual.

- L'alta valoració que els participants de la jornada de l'any passat varen donar al tema i a les aportacions dels ponents de l'any passat. Enguany, el P. David Guindulain, sj, ajudarà a fer una passa més.
- Veure si el laïcat compromès de Catalunya necessita una formació bàsica per a esdevenir acompanyants espirituals. Aquesta jornada es planteja com un test per a ponderar l'organització, per al curs 2019-2020, d'un primer curs de formació d'acompanyants espirituals laics.

Jornada
Apostolat Seglar de Catalunya

Acompanyar la llibertat en Crist
Escola d'acompanyament per a laics

Sant Feliu de Llobregat,
Casa de l'Església
9 de febrer de 2019

AGENDA

► **El bisbe Agustí amb el Seminari Menor en família.** La cita mensual de febrer del Seminari Menor en família serà el cap de setmana del 8 al 10. Divendres 8 al vespre, el bisbe Agustí celebrarà amb ells l'eucaristia i compartiran junts el sopar.

► **Curs «Jesús de Natzaret».** Dijous 14 de febrer, a les 19.45 h, a la Parròquia de Sant Antoni Maria Claret, de Sant Boi de Llobregat. Cinquena sessió d'aquest curs, organitzat per l'Equip de Pastoral Obrera de Sant Boi de Llobregat (EPO). Anirà a càrrec de Manel Simó, historiador, teòleg, periodista, capellà jubilat, i el tema serà «La causa de Jesús: el Regne de Déu».

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, verge dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. ■ Dimarts [He 12,1-4 / Sl 21 / Mc 5,21-43]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de

les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dimecres [He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6]. Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorothea, vg. i mr. a Capadócia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliàna, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. ■ Divendres [He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29]. Sant Jeroni Emiliani (Ve-

nècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somasco; santa Elisenda, vg.; santa Josefa Bakhita, vg.

9. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. de La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 6,1-2a.3-8 / Sl 137 / 1C 15,1-11 (o bé més breu: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. Santa Escolàstica (s. V-VI), verge, germana de Sant Benet; santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe; sant Hug, abat.

Diumenge IV de durant l'any (C)

COMENTARI

No és fàcil ser profeta

Diumenge passat vàiem com Jesús presentava el seu programa: en síntesi era l'alliberament de tots els oprimits. Però curiosament *tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquestes paraules de gràcia*. No ho veuen bé, dubten de Jesús: *¿No és el fill de Josep, aquest?* El mateix Jesús sap que *no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal*. I posa dos exemples: *la viuda de Sarepta de Sidó que va rebre l'ajuda d'Elies i Naaman curat per Eli-seu. Hi havia moltes viudes a Israel...; hi havia molts leprosos a Israel... però només dos pagans van rebre l'ajuda dels profetes. Ells van tenir fe; els altres, no. Jesús experimenta en la pròpia carn la duresa de ser profeta quan la gent no creuen en ell. El tragueren del poble, i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. El seu destí era la mort, però encara no ha arribat l'hora. Jesús experimenta la protecció del Pare: Ell se n'anà passant enmig d'ells.*

El mateix veiem en la primera lectura que parla de Jeremies. Déu li diu: *No tinguis por d'ells... Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país, contra els reis, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te.* Només amb la força de Déu Jeremies, com Jesús podrà realitzar la seva missió de profeta.

Pau ens recorda en la segona lectura el més important en la vida cristiana: l'amor, superior a *parlar el llenguatge dels homes i del àngels, a ser profeta, a transportar muntanyes, a donar tot el que tenim superior a qualsevol qualitat que puguem tenir.* Però ha de ser un amor concret tal com el presenta Pau: *pacient, bondadós, que no té enveja, no és orgullós ni groller, ni egoista, que no s'irrita ni es venja, sinó que ho suporta tot.*

Només amb aquest amor i amb la força de Déu podrem dur a terme també nosaltres la nostra missió de profetes.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

▶ Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluç (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat.» Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (1,4-5.17-19)

En los días de Josías, el Señor me dirigió la palabra: «Antes de formarte en el vientre, te elegí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te constituí profeta de las naciones. Tú cíñete los lomos: prepárate para decirles todo lo que yo te mande. No les tengas miedo, o seré yo quien te intimide.»

«Desde ahora te convierto en plaza fuerte, en columna de hierro y muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y al pueblo de la tierra. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte —oráculo del Señor».

▶ Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Hermanos:

El amor es paciente, es benigno; el amor no tiene envidia, no presume, no se engríe; no es indecoroso ni egoista; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasa nunca. Las profecías, por el contrario, se acabarán; las lenguas cesarán; el conocimiento se acabará. Porque conocemos imperfectamente e imperfectamente profetizamos; más, cuando venga lo perfecto, lo imperfecto se acabará. Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo, confusamente; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es ahora limitado; entonces conoceré como he sido conocido por Dios. En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, Jesús comenzó a decir en la sinagoga: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de su boca. Y decían: «¿No es este el hijo de José?». Pero Jesús les dijo: «Sin duda me diréis aquel refrán: "Médico, cúrdate a ti mismo", haz también aquí, en tu pueblo, lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaüm». Y añadió: «En verdad os digo que ningún profeta es aceptado en su pueblo. Puedo aseguraros que en Israel había muchas viudas en los días de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías sino a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado sino Naamán, el sirio». Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo echaron fuera del pueblo y lo llevaron hasta un precipicio del monte sobre el que estaba edificado su pueblo, con intención de despeñarlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y seguía su camino.